

הדס עפרת: שני שירים

קסת אחת של דיו כל המלים
שחורות חלום שאין זוכרים אותו
שותת כשטף דם פנימי
מביט עיניים פעורות של מת שאין לו
צל שאין לו גוף כצל ימים
שאין להם לילות להתכסות.

*

עד כאן המלים. מכאן בטן הים מגעת
נסוגה עם ערב אל טבורה
שלא יפלו הלילות בשנתה.
אבנים בירכתי המיטה הן מלים שהעזו,
מלים שרצו להיות גל
ונפל לבן.
עד כאן המלים, כנפלים תרוכי-רחם.
מכאן הרחמים.